

[Arne Bjerregaard]

Vi havde selvfølgelig håbet – det er klart, når vi har arbejdet med indeksfinansiering lige fra partiets start – at vi med denne lov bl.a. kunne have fået en rimelig finansiering af det almennyttige byggeri og en refinansiering af landbruget. Det var det, vi første gang havde håbet at vi nu kunne. Men med CDs unge løve, som åbenbart ikke har nogen interesse i at løse landbrugets gældsproblemer, siden man går med til helt at skubbe dette afsnit ud af forslaget i stedet for, i den situation, som man nu er i, at bruge socialdemokratiets notoriske interesse i det almennyttige byggeri som løftestang for en rimelig løsning af landbrugets problemer, da må jeg nok sige, at CD med dette skridt har ødelagt mulighederne for i den øjeblikkelige situation at få en acceptabel løsning af landbrugets problemer. Derfor kan vi, som altid har ønsket at få løst landbrugets finansieringsproblemer, dybt beklage, at CD på den måde har ødelagt disse muligheder for at hjælpe landbruget i den givne situation.

Jeg er uforstående over for, at CD nu er så velvillig over for dette, for fra CD blev der ved førstebehandlingen sagt, jfr. sp. 986 i fortrykket, 2. samling 1981-82, som man selvfølgelig skal tage med et vist forbehold, da der kan være småfejl i det:

»Vi står her over for et socialdemokratisk lovforslag, som ganske vist har været længe undervejs, men det hindrer dog ikke, at folketinget nu får et forslag, som ingen rigtig hverken kender eller kan overse virkningerne af. Som jeg ser det, kan det meget nemt i løbet af nogle år vise sig, at hvis dette forslag bliver vedtaget i den skikkelse, hvori det ligger, vil det blive en af de største fejltagelser, folketinget har begået i nyere tid.«

Så vidt CD ved første behandling.

Så snakker man om, at man har fået ændret en masse. Ja, man har vel fået realløns-historien ind, men lad mig så citere fra sp. 987, hvor samme ordfører, hr. Stubkjær Pedersen, sagde:

»Lykkes det at købe en ejerbolig med indeksslån, kan de næste 18-20-25 år meget nemt vise sig at blive særdeles farlige. Sker der f.eks. i denne periode det mindste uheld, f.eks. sygdom, arbejdsløshed, eller hvad der nu kan ske, som betyder, at man går ned i indtægt, så vil de pågældende meget ofte blive nødsaget til at forlade deres hjem. Eller hvad hvis en 40-50-årig går hen og køber et

hus med indeksslån? Ja, så har han ikke nogen som helst mulighed for at beholde sit hjem, når han går på efterløn eller går på pension.«

Jeg må spørge hr. Stubkjær Pedersen: har reallønsklausulen ændret det forhold? Har den forhindret, at man kan blive arbejdsløs eller gå ned i indtægt? Eller har den forhindret, at man bliver 40-50 år? Det har jeg ingen fornemmelse af at den har nogen indflydelse på.

Endelig kan jeg have lyst til at citere slutningen af hr. Stubkjær Pedersens indlæg, sp. 989:

»Hele forslaget om indeksslån, som vi ser det, er et forslag til en særdeles usikker fremtid for det danske samfund, men det er ministeren måske ligeglad med. Noget kunne tyde på det.

Jeg vil derfor gerne citere Jyllands-Posten igen fra den 19. januar 1982:

»Om de langsigtede bivirkninger ved indeksslån, som mange kritiserer dem for, siger boligministeren:

Jeg bekymrer mig ikke om, hvordan Danmark ser ud i år 1995....«.

Jeg vil gerne have, at disse ord fra boligministeren skal stå i bevidstheden under behandlingen af dette lovforslag.«

Derfor vil jeg også gerne have, at hr. Stubkjær Pedersens ord ved behandlingen af dette lovforslag skal stå i folks bevidsthed, for der er ikke ændret noget væsentligt i lovforslaget fra første behandling til nu. Derfor må man nok sige, at hr. Stubkjær Pedersen har gjort boligministerens ord til sine.

Det er nok så meget sagt, at det er en mis-handling af det private byggeri, men i alt fald er det det almennyttige byggeri, man ønsker at tilgodese i langt højere grad end det private byggeri. Vi har altid ønsket en ligestilling. Vi ønsker ikke at ødelægge det almennyttige byggeri, vi ønsker at fastholde det, men vi ønsker også, at der skal være ligestilling mellem det og det private byggeri.

Vi mener stadig væk, det er en fatal fejltagelse at fastholde en rentestøtte til det almennyttige byggeri. Vort mål var, er og har altid været, at når et almennyttigt byggeri er taget i brug, er det offentlige ude af billedet, så er støtten til det borte, og derfor ønsker vi ikke, at man i 25-35 år skal betale rentestøtte til et byggeri. Lad os tage omkostningerne nu, eller også må vi sætte boligbyggeriet på det